

РЕШЕНИЕ

№ 2179

гр. София, 02.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 18.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **13392** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118 от Кодекса за социалното осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба В. П. П. с ЕГН [ЕГН] от от [населено място] срещу Решение № 2153-21-319 от 28.10.2019г., с което Директорът на ТП на ПОИ - С. -град е оставил без уважение Жалба с вх.№ 1012-21-205/27.08.2015г., подадена срещу Разпореждане № [ЕГН]/200 от 15.06.2015г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване. Релевира доводи за незаконосъобразност на оспорените актове, поради допуснати съществени процесуални нарушения, противоречие с материалния закон и несъобразяване с целта на закона. Моли съда да отмени обжалвания административен акт.

В съдебно заседание, жалбоподателят чрез процесуален представител поддържа жалбата. Представя писмени бележки. Моли за присъждане на сторените съдебни разноски.

Ответната страна – Директорът на ТП на НОИ С. град чрез процесуален представител, оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

От фактическа страна.

Със Заявление No МП-145978/08.12.2014г. Жалбоподателя П. е поискал да му бъде отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст /ОСВ/ при условията на § 4, ал. 1 ПЗР на КСО. Към заявлението са подадени следните документи, удостоверяващи осигурителния стаж на жалбоподателя: Трудова книжка № 969/01.11.1976 г. ,, издадена от Ж. „Г. Д.“- С., Удостоверение обр. УП-30 № 135/03.02.1987г., изд. от осигурителя Ж. „Г. Д.“ - С. и Удостоверение образец УП-3 № 295-3/29.04.2003г. за периода 01.01.1983г.-30.10.1986г., издадено от ДФ „С.“.

С оспореното разпореждане No [ЕГН]/200 от 15.06.2015г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване е отказано на основание чл.68, ал.1-2 от КСО и § 4, ал. 1 ПЗР на КСО да бъде отпусната лична пенсия за ОСВ. Не е зачетен за осигурителен стаж заявеният от П. стаж, както следва: по Трудова книжка № 969/01.11.1976 г., издадена от Ж. „Г. Д.“- С., за периодите 01.11.1972г. - 04.09.1973 г., със заверен трудов стаж за периодите: 15.11.1975г.-19.09.1978г. и 11.07.1980г.-26.07.1983г. както и времето от 01.01.1983г.- 30.10.1986г. за стаж, оформен от осигурителя ДФ „ Т.“ — СО „Вагоностроене“ — С.; по Удостоверение обр. УП-30 № 135/03.02.1987г., изд. от осигурителя Ж. „Г. Д.“ - С. за периодите 01.11.1972г.- 04.09.1973г.: 15.11.1975г. -19.09.1978г. и 11.07.1980г. - 26.07.1983г.; по Удостоверение образец УП-3 № 295-3/29.04.2003г. за периода 01.01.1983г.-30.10.1986г., издадено от ДФ „С.“.

След обжалване на последното разпореждане по административен ред е постановено процесното Решение No 2153-21-319/28.10.2019г. на Директора на ТП на НОИ С. град. Направен е извод, че пенсионният орган правилно е приел, че по представените документи и поради това не следва да се зачетат осигурителен стаж и осигурителен доход на лицето. Относно трудовата книжка Трудова книжка № 969/01.11.1976 г. ,, издадена от Ж. „Г. Д.“- С., и Удостоверение обр. УП-30 № 135/03.02.1987г., изд. от осигурителя Ж. „Г. Д.“ - С. са изложени доводи за антидатиране и нередовност от външна страна - несъответствие между датата на издаване на удостоверението и съдържанието му - издателя на документа не е съществувал като правен субект към 02.06.1987г. Относно Удостоверение образец УП-3 № 295-3/29.04.2003г. издадено от ДФ „С.“ Директорът на ТП на НОИ С. град е възприел изцяло изводите на длъжностното лице по ПО, че посоченият в него Булстат не е съществувал към датата на издаването му- 15.03.2002г., тъй като ДФ е пререгистрирана служебно по Закона за търговския регистър на 15.06.2011г. Освен това, в обр. УП-3 No295-3/29.04.2003г. административният орган е посочил и факта, че в него фигурира графа „часове“, каквото изчисляване е станало възможно едва с допълнението на чл.9, ал.1 от КСО, обн. ДВ, бр.112/2004г. и изменението и допълнението на чл.38 от НПОС, обн. ДВ, бр.25/2005г., следователно посочената графа не следва да съществува в утвърден образец, издаден на 15.03.2002г. Освен това с решение от 03.01.1997г. на СГС по т.д. No 10131/1992г. е обявена неплатежоспособността на ДФ „С.“, считано от 31.03.1993г., открито е производство по несъстоятелност, като за синдик е назначен Г. Х. /ДВ, бр.29/08.04.1997г./.. Според доклад на синдика от 07.04.1997г. липсват отчетни документи на фирмата, като констатацията е потвърдена и от Протокол от 09.04.1997г. от събранието на

кредиторите на ДФ „С.“, съгласно който е прието, че „фирмата на практика не е извършвала каквато и да е дейност, архивата е унищожена.“ В хипотезата на унищожен архив и липса на каквато и да е документация към 07.04.1997г., Директорът на ТП на НОИ С. – град е приел, че издаването на пенсионни документи през 2002г. е спорно обстоятелство, индиция за неистинност на удостоверенията. Административният орган прави извода, че с оглед откритото производство по несъстоятелност, ДФ „С.“ съгласно ТЗ не се представлява от директора си, а от назначения синдик, затова подписалият И. Р. няма качеството на ръководител.

По делото са приети доказателствата представени с административната преписка, както и писмени документи в хода на съдебното дирене, относими към правния спор. Представен и приет е като доказателство Протокол от 14.12.1999г. на Комисия, съгласно Заповед № 281/14.12.1999г. на директора на Ж., видно от който, в архива на Железопътен завод "Г. Д. " [населено място] на 09.12.1999г. срещу 10.12.1999г. е възникнал пожар, в резултат на който е унищожена голяма част от разплащателната документация. В списъка на напълно унищожените документи са и тези на цех "Леярен", където е работил П.. Видно от представената от ответната страна в о.с.з., състояло се на 05.11.2020г. молба от Д. З. от 09.10.1990г. до СГС, през 1990г. Ж. „Е. Д." - С. и „Завод за трамваи - С." са функционирали и, излизат от състава на „Т.". Съгласно Заповед № 54 от 14.06.1990г. на МИП, представена от ответната страна, от имуществото на фирма „Т." се предоставят 829 хил. лева за образуване на ДФ „С.", като ДФ „С." поема съответна част от активите и пасивите, както и другите права и задължения на фирма „Т." по баланса ѝ към 31.05.1990г.

От представените от ответната страна документи се установява, че всички поделения от СО „Вагоностроене" са съществували след 1989г., било в „Т." (между 1989г. и 1991 г.) или в „С." след 1991 г. и са осъществявали дейност, а прекратяване на стопански субекти, не е било налице.

По делото е прието като доказателство и писмо с вх.№ 31106/07.10.2020г., ведно с приложения, от Софийска градска прокуратура. От писмото става ясно, че се води разследване срещу „неизвестен извършител" за извършено престъпление по чл.308, ал.1 от НК, което не касае предадените разплащателни ведомости, а представени от 143 лица заявления за отпускане на пенсия и приложените към тях документи.

В о.с по делото е представена Заповед № 2 от 08.01.1997г., видно от която временният синдик на ДФ „С." Г. Х. е упълномощил последният директор Щ. Щ. да събира и съхранява всички разплащателни ведомости, досиета и останали документи, касаещи дейността на ДФ „С.", както и да издава обр.ЗО, У11-2, оформя трудови книжки, както и други документи, необходими за пенсиониране пред С..Видно от процесната заповед, временният синдик е положил печати на СО „ВАГОНОСТРОЕНЕ", ДФ „С." и ДФ „Т.".

По делото е представено и Заявление - Декларация на основание чл.5, ал.10 от КСО от Щ. от 15.07.2014г., както и Приемо - предавателен протокол № 4696/28.07.2014г. издаден от ТП на НОИ - С. град, с който приемателна комисия, назначена със заповед

№ 802/30.12.2010г. на Директора на ТП на НОИ, приема от Щ. разплащателна и трудовоправна документация на ДФ "С." -Опис №1/2014г., съдържащ 18бр. дела, 234 брой листа, с информация за времето от 01.01.1982г.-31.01.1999г.;

Видно от представената и приета като доказателство по делото Жалба от Щ. Щ. Щ. до Управителя на НОИ с вх. № 94щ-19-1/07.01.2015г., в края на 2014г. Щ. е направил опит да предаде в НОИ разплащателна документация, но от НОИ му е отказано приемане на документите, поради извършвана проверка от МВР -гр.К..

Представено е и Писмо от Управители на НОИ с изх.№ 94ш - 19-1 # 2/ 30.01.2015г., с което Щ. Щ. с уведомен, че неправилно е отказано от ТП на НОИ-гр.С. приемането па документацията па осигурителя, тъй като не съществува правно основание за отказ, свързано с извършваната проверка от МВР - [населено място].

Правни изводи.

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 118, ал. 2 от КСО, от надлежна страна по чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е допустима.

По същество, същата е основателна по следните съображения:

При преценката за законосъобразност на административните актове на основанията по чл. 146 от АПК, съдът счита, че решението и потвърденото с него разпореждане са издадени от компетентни органи, в надлежната форма. При постановяване на разпореждане № [ЕГН]/200 от 15.06.2015г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване и Решение № 2153-21-319 от 28.10.2019г., с което Директорът па ТП на ПОИ - С. -град е оставил без уважение Жалба с вх.№ 1012-21-205/27.08.2015г., подадена от името на В. П. П., са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила – отменително основание по чл.146, т.3 от АПК.

Основание за отказа на пенсионния орган да отпусне исканата от П. пенсия за осигурителен стаж и възраст при условията на параграф 4, ал.1 от ПЗР на КСО, е че същият няма изискуемият сбор за осигурителен стаж и възраст от 100 точки. Релевантно за правния спор в случая е дали органът правилно не е зачел положения труд от П. по Трудова книжка № 969/01.11.1976 г., издадена от Ж. „Г. Д."- С., за периодите 01.11.1972г. - 04.09.1973 г., със заверен трудов стаж за преиодите: 15.11.1975г.-19.09.1978г. и 11.07.1980г.-26.07.1983г. както и времето от 01.01.1983г.-30.10.1986г. за стаж:, оформен от осигурителя ДФ „ Т." — СО „Вагоностроене" — С.; Удостоверение обр. УП-30 № 135/03.02.1987г., изд. от осигурителя Ж. „Г. Д." - С. за периодите 01.11.1972г.- 04.09.1973г.: 15.11.1975г. -19.09.1978г. и 11.07.1980г. - 26.07.1983г.; Удостоверение образец УП-3 № 295-3/29.04.2003г. за периода 01.01.1983г.-30.10.1986г., издадено от ДФ „С.". Пенсионният орган, а впоследствие и Директорът на ТП на НОИ – С. град – град е приел за нередовни Удостоверение обр. УП-30 № 135/03.02.1987г., изд. от осигурителя Ж. „Г. Д." - Удостоверение

образец УП-3 № 295-3/29.04.2003г. издадено от ДФ „С.“.

Съдът изцяло споделя доводите, изложени в обжалваните административни актове относно нередовността на посочените две удостоверения издадени от ДФ „С.“, доколкото съдържат реквизити, които не са съществували към датата на издаването им, в нарушение на чл.40, ал.1 и ал.2 от НПОС - посочването на всяка страница името и ЕГН на лицето е изискване след 10.04.2012г. ; наличието в тях на графа „часове“ е възможно едва с допълнението на чл.9, ал.1 от КСО, обн. ДВ, бр.112/2004г. и изменението и допълнението на чл.38 от НПОС, обн. ДВ, бр.25/2005г., като това навежда на съмнения за антидатирането им и вероятно за извършено престъпление, за което е сезирана и СРП и се води досъдебно производство. Последното обаче се води срещу неизвестен извършител и няма как да се тълкува във вреда на жалбоподателя.

Нередовността на Удостоверение образец УП-3 № 295-3/29.04.2003г. издадено от ДФ „С.“, не освобождава административния орган от задължението му по чл. 35 АПК да постанови административния акт след като изясни всички факти и обстоятелства от значение за случая. На основание чл. 36, ал. 1 АПК доказателствата в административното производство се събират служебно от административния орган, освен в предвидените в закона случаи. Според ал. 3 на същия член, всички събрани доказателства се проверяват и преценяват от административния орган, а на осн. чл.36, ал. 4 административните органи осигуряват служебно за нуждите на съответното производство информация или документи, които са налични при тях или при друг орган.

Вместо да изпълни задължението си по чл. 35 АПК, административният орган застъпва предубедено становище за липсата на каквато и да е дейност на ДФ „С.“ и изцяло унищожен архив, позовавайки се на Протокол от 09.04.1997г. от събранието на кредиторите на ДФ „С.“.

В о.с по делото е представена Заповед № 2 от 08.01.1997г., видно от която временният синдик на ДФ „С.“ Г. Х. е упълномощил последният директор Щ. Щ. да събира и съхранява всички разплащателни ведомости, досиета и останали документи, касаещи дейността на ДФ „С.“, както и да издава обр.ЗО, У11-2, оформя трудови книжки, както и други документи, необходими за пенсиониране пред С.. Видно от процесната заповед, временният синдик е положил печати на СО „ВАГОНОСТРОЕНЕ“, ДФ „С.“ и ДФ „Т.“.

По делото е представено и Заявление - Декларация на основание чл.5, ал.10 от КСО от Щ. от 15.07.2014г., както и П. - предавателен протокол № 4696/28.07.2014г. издаден от ТП на НОИ - С. град, с който приемателна комисия, назначена със заповед № 802/30.12.2010г. на Директора на ТП на НОИ, приема от Щ. разплащателна и трудовоправна документация на ДФ "С." -Опис №1/2014г., съдържащ 18бр. дела, 234 брой листа, с информация за времето от 01.01.1982г.-31.01.1999г.;

Видно от представената и приета като доказателство по делото Жалба от Щ. Щ. Щ. до Управителя на НОИ с вх. № 94щ-19-1/07.01.2015г., в края на 2014г. Щ. е направил опит да предаде в НОИ разплащателна документация, но от НОИ му е отказано

приемане на документите, поради извършвана проверка от МВР -гр.К.. Тези документи не са били обект на обсъждане от страна на административния орган, а същите са относими към производството, доколкото със Заповед No 02/08.01.1997г., издадена от временния синдик на ДФ "С." Г. Х. е упълномощен Щ. Щ. в качеството на директор на ДФ "С." да представи списък на извършените плащания за периода 1996г.; да представи поименен списък на начислени и неизплатени трудови възнаграждения на персонала до 30.01.1997г.; до второ разпореждане да събира, съхранява всички разплащателни ведомости, досиета, останали документи, касаещи дейността на ДФ "С. "; да издава обр.30, УП2, оформя трудовите книжки и други документи, необходими за пенсиониране. Обстоятелството, че към 08.01.1997г. се налага такова упълномощаване опровергава тезата на ответника, че държавната фирма не е извършвала каквато и да било дейност. Обявяването ѝ в неплатежоспособност и откриване на производство по несъстоятелност, не означава само по себе си спиране на дейността. В крайна сметка фирмата е заличена служебно едва през 2012г. До този момент именно Щ. е бил натоварен от синдика да издава обр.30, УП2, оформя трудовите книжки и други документи, необходими за пенсиониране. Същият е подал жалба от 07.01.2015г. до управителя на НОИ срещу отказа да бъдат приемани разплащателни ведомости на ДФ "С.", на която е отговорено с писмо изх. No 94Щ-19-1н2/30.01.2015г. от управителя на НОИ, че неправилно е отказана от ТП на НОИ С. – град приемането на документацията на осигурителя, тъй като не съществува правно основание за отказ. Към това следва да се добави и обстоятелството, че в архива на дружеството е възникнал пожар на 09.12.1999г., така че липсата на данни в разплащателните документи на осигурителя за периода 01.10.1991г. – 31.12.1993г. за лицето В. П., не следва да се тълкува в негова вреда. Тези факти са били известни на пенсионния орган и на Директора на ТП на НОИ – С. – град, както и обстоятелството, че се касае за проблем, засягащ голям брой работници, които в периода на прехода след 10.11.1989г. са работили в Стопанско обединение "Вагоностроене" – С.. Настъпилите трансформации на Стопанско обединение "Вагоностроене" – С. в ДФ обнародвани в ДВ, бр.40/26.05.1989 г., където продължава да съществува ЖП Завод – С.; прекратяването на ДФ от 30.06.1991 г. със Заповед NoРД-17-107/28.06.1991 г. на Министъра на индустрията, търговията и услугите; създаването от Държавна фирма "С."; промените, извършени в „Железопътен завод – С.“ – ЕА, свързани с промяна на наименованието му оповестено чрез ДВ, бр.57/12.07.2005г., създаване на различни нови подразделения, без да е напълно ясно към кое обединение се водят, е допринесло за хаоса в пенсионна документация, подписвана от различни лица, като в крайна сметка потърпевши се оказват работещите. В крайна сметка административният орган е решил тежестта от лошото управление и хаоса в документацията на държавната фирма да се поеме от работещите в нея. На съда е служебно известно, че се водят множество дела по жалби на лица, на които е отказано да бъде признат за осигурителен стаж в тези предприятия. Вместо да извърши пълна и обективна проверка при наличните доказателства, да изиска разплащателните ведомости от упълномощеното лице Щ., да прецени доказателствената сила на трудовата книжка на П., административният орган е приел едностранчивата теза за извършено престъпление с документацията, тълкувайки я във вреда на правоимащите лица за ПО.

С разпоредбата на чл. 5, ал. 10 от КСО (ред ДВ бр. 99 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г.,

ДВ бр. 61 от 2015 г.), която е действаща към датата на подаване на заявлението на П., законодателят е въвел изискването, при прекратяване на дейността на осигурителите, които нямат правоприменник, разплащателните ведомости да се предават в съответното териториално поделение Националния осигурителен институт, освен ако в закон не е определен друг ред за съхраняването им. Прекратяването на дейността на дружеството - осигурител без правоприменник е юридическият факт от хипотезиса на чл. 5, ал. 10 от КСО, пораждащ задължението за предаване на разплащателните ведомости в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт. С Инstrukция No 5 от 30 юни 2005 г. за приемане и съхраняване на разплащателни ведомости и трудовоправни документи на прекратени осигурители без правоприменник (загл. изм. - ДВ, бр. 107 от 2013 г.), се уреждат редът и условията за предаването, приемането, изземването, обработването, съхраняването и използването на разплащателните ведомости на осигурители, които са прекратили дейността си без правоприменник. По силата на чл. 3 от Инstrukцията, ред. ДВ, бр.6 от 2015 г., разплащателни ведомости на прекратени осигурители, които нямат правоприменник, не могат да се унищожават. Лицата, които държат или знаят местонахождението на такива документи, уведомяват съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт (ТП на НОИ) за тях (ред. на чл.3 от Инstrukцията, изм. ДВ бр. 52 от 2016г.). Следователно и с оглед писмото на управителя на НОИ от 30.01.2015г., НОИ е бил длъжен да приеме разплащателните ведомости изходящи от ДФ „С.“, независимо, че към дата 18.09.2015г. не е съществувало нормативно установено корелативно задължение на лицата, които знаят за тяхното местонахождение, да уведомят осигурителя за това. НОИ не е приел ведомостите от осигурителя и е действал недобросъвестно.

В тази насока, административния орган не е изискал информация съхраняват ли се изходящи дневници на процесните работодатели и вписани ли са в тях издадените на П. и оспорени от административния орган удостоверения. При липсата на такава информация, както и при липсата на данни, каква към 10.01.1996г. е била правно организационната форма на предприятието и кои са били неговите представителни органи и органи на управление, повече от ясно е че само въз основа на данните от почерковата експертиза, не е възможно несъмнено и еднозначно да се отрече изцяло, каквато и да е доказателствена стойност на въпросните две удостоверения за пенсиониране. Необходимостта от установяване на тези факти и обстоятелства, произтича от съществено им значение за признаването или непризнаването на спорния между страните осигурителен стаж. Разбира се, това е следвало да бъде сторено в рамките на предприета проверка по реда на чл. 108, ал. 1, т. 1 от КСО, каквато в случая не е предприета. При положение, че тази проверка бе осъществена, при условията на чл. 108, ал. 2 от КСО, би било възможно да се изискат документи и се установят данни както по отношение на самият осигурител ДФ „С.“, така и по отношение на физическите лица Д. Р. и Щ..

В настоящото съдебно производство беше оспорена от страна на ответника и автентичността на представената трудова книжка в частта досежно отбелязания в нея трудов стаж - Трудова книжка № 969/01.11.1976 г. , издадена от Ж. „Г. Д.“ - С., за периодите 01.11.1972г. - 04.09.1973 г., със заверен трудов стаж за преиодите: 15.11.1975г.-19.09.1978г. и 11.07.1980г.-26.07.1983г. както и времето от 01.01.1983г.-30.10.1986г. за стаж:, оформен от осигурителя ДФ „ Т.“ — СО „Вагоностроене“ — С..

Настоящия съдебен състав намира, че дори и да се приеме, че подписите в УП-2 и УП-30 не са положени от ръководителя, то следва да се има предвид, че те съдържат и друг подпис, както и печат, и тяхната истинност не е дискредитирана с оглед неизясняването от страна на административния орган на въпроса: съхраняват ли се изходящи дневници на предприятието и вписани ли са в тях цитираните документи. Съобразно чл. 40, ал. 3 от Наредбата, документите по ал. 1 и ал. 2 (включително и трудовите книжки) се издават въз основа на изплащателните ведомости, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд. Това ще рече, че трудовата книжка е вторичен носител на информация, която е възпроизведена от друг документ, в който тази същата информация е била отразени за пръв път. Това обаче, по никакъв начин не променя законодателно установения статус на трудовата книжка на официален удостоверителен документ и не изключва задължението на административния орган да провери, обсъди и съобрази, отразените в нея факти при разрешаването на конкретния административно правен въпрос с който е сезиран. В случая това не е сторено. Според чл. 36, ал. 3 от АПК, всички събрани доказателства в хода на процедурата се преценяват от административния орган, а в случая е игнорирана материалната доказателствена сила на представената от П. трудова книжка. Материалната доказателствена сила на трудова книжка № 969/01.11.1976 г. като официален свидетелстващ документ не се опровергава и от обстоятелството, че е образувано досъдебно производство в СПР, тъй като от доказателствата по делото не се установява да е доказана неистинност на трудовата книжка на жалбоподателя, още по – малко, той да е привлечен в определено процесуално качество в производството по образуваното досъдебно производство. Горното налага извода, че оспорените административни актове са незаконосъобразни и като постановени при несъобразяване с целта на закона.

Въз основа на изложеното до тук от фактическа и правна страна, оспореното решение на Директора на ТП на НОИ С. град и потвърденото с него разпореждане, следва да бъдат отменени, а делото следва да се върне като преписка на административния орган, който да се произнесе по заявлението на жалбоподателя за отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст, в качеството му на длъжностно лице по чл. 98 от КСО, на което е възложено ръководството на пенсионното осигуряване в териториалното поделение на Националния осигурителен институт.

При новото произнасяне, административния орган следва да събере служебно всички доказателствата, които имат отношение с процесния административно правен въпрос, като издаде съответния индивидуален административен акт, след като се изясни всички фактите и обстоятелствата от значение за случая и обсъди обясненията и възраженията, ако такива са дадени в хода на процедурата. В този см. - Решение № 3177 от 13.03.2018 г. на ВАС по адм. д. № 312/2017 г., VI о., докладчик председателят Г. Г. ; Решение № 3563 от 20.03.2018 г. на ВАС по адм. д. № 10735/2017 г., VI о., докладчик съдията Ю. Т. ; Решение № 13521 от 8.11.2017 г. на ВАС по адм. д. № 7991/2016 г., VI о., докладчик съдията Д. Й. и Решение № 1478 от 05.02.2019 г. на ВАС по адм. д. № 8125/2018 г., VI о., докладчик Д. С..

Относно разноските :

С оглед изхода на спора на жалбоподателя се дължат сторените разноски по

производството, но доколкото такива не се установяват да са били реално направени, съдът не следва да присъжда разноски.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на В. П. П. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] № 2153-21-319 от 28.10.2019г., с което Директорът на ТП на ПОИ - С. -град е потвърдил Разпореждане № [ЕГН]/200 от 15.06.2015г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване НОИ С. град.

ИЗПРАЩА преписката на длъжностното лице по чл. 98, ал. 1, т. 1 от Кодекса за социално осигуряване при Териториално поделение на НОИ, С. град, за ново произнасяне по Заявление за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, подадено от В. П., при съблюдаване на дадените с настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховният административен съд на Република България в четиринадесет дневен срок от съобщаването на страните за неговото изготвяне.

СЪДИЯ: